

**«Ελληνική Ευρεσιτεχνία» ΤΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗΣ ΜΕ
ΕΥΡΩΠΑΙΚΟΥΣ ΠΟΡΟΥΣ**

Ο προϋπολογισμός των

προγραμμάτων κατάρτισης την περίοδο

2007-2014 ανήλθε στο ποσόν των 700 εκ περίπου ευρώ

, το ¼ δηλαδή από το ΕΠΑΝΑΑΔ. Το μεγαλύτερο μέρος αυτών των διαθέσιμων πόρων πήγε σε προσχηματική κατάρτιση αντί της ενίσχυσης θέσεων εργασίας σε επιχειρήσεις και κοινωνικούς φορείς.

«

Τα πράγματα ήταν πολύ χειρότερα απ' όσο νόμιζα, διότι μόνο όταν ανέλαβα την καθημερινή διαχείριση του συγκεκριμένου τομέα συνειδητοποίησα ότι έχουμε μπροστά μας ένα πολυπλόκαμο, παρασιτικό δίκτυο σ

ημειώνει χαρακτηριστικώς η αρμόδια Υπουργός κυρία Αντωνοπούλου.

Ένα δίκτυο που έχει στηθεί γύρω από τον προγραμματισμό, τον σχεδιασμό και την υλοποίηση των προγραμμάτων και την εκπόνηση μελετών, αλλά με την τεχνογνωσία στη σύνταξη κειμένων “ευρωπαϊκών προδιαγραφών”, που έδινε και μια αληθοφανή δικαιολογία για τη διαρκή συρρίκνωση του δημόσιου τομέα σε ρόλο περιθωριακό

».

Η κυρία Αντωνοπούλου, μάλιστα, καταγγέλλει πως δέχεται πιέσεις με τη μορφή καταγιστικών μηνυμάτων για να συνεχιστεί η ίδια λειτουργία από το συγκεκριμένο κύκλωμα, ενώ διαπιστώνει μια άνευ προηγουμένου συγκέντρωση εξουσίας στα χέρια ορισμένων γενικών γραμματέων που «έλυαν κι έδεναν».

Έχουμε λοιπόν μια επίσημη μαρτυρία για Προγράμματα κατάρτισης εκτός ορίων λογικής και νομιμότητας, με στόχο μόνο την απορρόφηση για συντεχνιακά συμφέροντα. Η σκοπιμότητα προφανής: όταν ενισχύονται απευθείας οι άνεργοι και οι επιχειρήσεις για θέσεις εργασίας δεν υπάρχει χώρος για διαμεσολαβητές για κερδοσκοπία και αρπαχτές.

Έτσι με το πρόσχημα της κατάρτισης το 50% έως 90% πηγαίνει στα ΚΕΚ και σε διάφορες «Αναπτυξιακές» εταιρείες ιδιωτικές και του δημόσιου και αυτή την σκοπιμότητα εξυπηρετούν όπως φαίνεται τα προγράμματα συνεχιζόμενης κατάρτισης, Βάουτσερ, ΤΟΠΕΚΟ, ΤΟΠΣΑ.

Τα Ευρωπαϊκά προγράμματα

που χρηματοδοτούνται κυρίως από το

Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο, το Ταμείο συνοχής και το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης

έχουν ως κύριο σκοπό τους την κοινωνική και οικονομική σύγκλιση μεταξύ των περιφερειών της Ευρώπης ενισχύοντας, τους κοινωνικά αδύναμους και τις οικονομικά αδύναμες περιφέρειες της Ευρώπης. Ο τρόπος που τα διαχειρίζεται το Ελληνικό κράτος αντί να συμβάλλουν στην κοινωνική σύγκλιση συμβάλλει στη διόγκωση των ανισοτήτων εξυπηρετώντας το “κλειστό επάγγελμα”. των ΚΕΚ.

Όλο το σύστημα έχει σχεδιαστεί και λειτουργεί μέσα από ένα κλειστό κύκλωμα πιστοποιήσεων ΚΕΚ και εγκρίσεων προγραμμάτων με πολιτική και γραφειοκρατική διαπλοκή.

Η διαχείριση με άλλα λόγια των πόρων γίνεται με συγκεντρωτικό τρόπο από ιδιωτικές κερδοσκοπικές επιχειρήσεις με ειδικές πιστοποιήσεις που τις καθιστούν «κλειστά επαγγέλματα» για τους λίγους αποτρέποντας την διάχυση των πόρων τους πολλούς.

Οι ωφελούμενοι άνεργοι υποχρεούνται σε πολύμηνη θεωρητική κατάρτιση στα θρανία, με αποτέλεσμα να μένουν για πολλούς μήνες μακριά από εργασιακούς χώρους, να παραμένουν στην αδράνεια και να περιορίζουν τις απαιτήσεις τους στην είσπραξη του επιδόματος απλώς για την παρακολούθηση μαθημάτων.

Τα σεμινάρια δεν είναι στοχευμένα στις τοπικές παραγωγικές συνθήκες, αλλά προκηρύσσονται σε ειδικότητες που δεν έχουν προκύψει από έρευνα αναγκών και δυνατοτήτων κάθε περιοχής. Έτσι δημιουργείται το φαινόμενο των «επαγγελματιών ωφελουμένων» που περιφέρονται από σεμινάριο σε σεμινάριο κάθε είδους, με μοναδικό κίνητρο το επίδομα, (πχ σεμινάριο για «αλουμινοκατασκευές» που παρακολουθούν μόνο γυναίκες που ποτέ δεν άσκησαν αυτό το επάγγελμα, ούτε έχουν ενδιαφέρον να το ασκήσουν).

Η πρακτική άσκηση σε επιχειρήσεις είναι μικρής διάρκειας σε σχέση με τα θεωρητικά μαθήματα, υλοποιείται μετά το πέρας της θεωρητικής κατάρτισης, δηλαδή μετά από πολύμηνη παραμονή στα θρανία. Καμιά σοβαρή επιχείρηση δεν εμπιστεύεται τον εξοπλισμό και την παραγωγική της διαδικασία σε άτομα που δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον για το συγκεκριμένο αντικείμενο, που δεν έχει επιλέξει η ίδια, που δεν έχει εκπαιδεύσει η ίδια με τον τρόπο που αυτή γνωρίζει καλύτερα. Η συνήθης οδηγία που δίνουν οι επιχειρήσεις πρακτικής στους καταρτιζόμενους είναι «καθίστε και μην κάνετε τίποτε». Αποτέλεσμα είναι ότι στην καλύτερη περίπτωση να περιορίζονται οι ωφελούμενοι σε ένα μικρό χώρο και να βαριούνται. Γενικώς υπάρχει δυσκολία να βρεθούν σοβαρές επιχειρήσεις πρόθυμες να εμπλακούν σε αυτή την ψευδεπίγραφη διαδικασία με μοναδικό κίνητρο, όχι την αύξηση της παραγωγής της, αλλά μόνο το οικονομικό αντίτιμο με τον φορέα κατάρτισης.

ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΗ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Σύμφωνα με τις κοινοτικές οδηγίες για τη διαχείριση του ΕΣΠΑ είναι σαφές ότι, δεν μπορούν να διοχετεύονται πόροι άμεσα ή έμμεσα για μισθούς υπαλλήλων που εργάζονται στο δημόσιο ή σε εταιρίες του Δημοσίου και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Για να παρακάμψουν αυτό το εμπόδιο και προκειμένου να αντλήσουν πόρους από το ΕΣΠΑ διάφοροι οργανισμοί και δημόσιες επιχειρήσεις με προσχηματικό τρόπο παρουσιάζονται ως ιδιωτικές ή κοινωνικές επιχειρήσεις με στόχο να κατευθύνουν πόρους του ΕΚΤ για τη πάγια μισθοδοσία υπαλλήλων αναπτυξιακών εταιριών του δημοσίου ότι δήθεν κάνουν συμβουλευτικό, εκπαιδευτικό ή οργανωτικό έργο για την κοινωνική οικονομία.

Το αποκορύφωμα της διαστροφής και της εκτροπής των πόρων είναι τα δήθεν προγράμματα κοινωνικής οικονομίας (ΤΟΠΣΑ, ΤΟΠΕΚΟ, Περιφερειακοί Μηχανισμοί) που εντέχνως κατευθύνονται προς τις αναπτυξιακές εταιρίες της Τ.Α.

Με την ίδια λογική στην πρόσκληση για τους Περιφ. Μηχανισμούς κοινωνικής οικονομίας, προνομιακοί εταίροι δεν είναι οι πραγματικές κοινωνικές επιχειρήσεις αλλά οι δημόσιες και οι ιδιωτικές επιχειρήσεις που έχουν παρελθόν «απορρόφησης πόρων».

Προνομιακοί εταίροι επίσης είναι οι αναπτυξιακές εταιρίες των ΟΤΑ που βαφτίζονται κοινωνικού σκοπού, χωρίς να είναι, καθώς όλοι γνωρίζουμε ότι ανήκουν στο δημόσιο τομέα και μάλιστα το 90% από αυτές στο προβληματικό δημόσιο τομέα.

Είναι αποδεκτό και νόμιμο βέβαια ότι οι δήμοι μπορούν να λειτουργήσουν ως συμπράττοντες στην στήριξη των κοινωνικών επιχειρήσεων. Δεν είναι αποδεκτό όμως οι Ανώνυμες Εταιρίες των Δήμων και του Δημοσίου να έχουν τον πρώτο λόγο και να είναι «Συντονιστές Εταίροι των Αναπτυξιακών Συμπράξεων» το πρόβλημα συνεχίζει να υφίσταται.

Αυτό είναι μια εκτροπή όχι μόνον στο νόημα του τρίτου τομέα της οικονομίας αλλά και των πόρων του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου που ενώ έχουν σαφή προορισμό να ενισχύσουν την κοινωνική οικονομία καταλήγουν σε διάφορους μεσάζοντες για τη κοινωνική οικονομία που μιλούν μόνο στο όνομά της χωρίς να παράγουν σχετικό έργο.

Αν κάποιες από τις κοινωνικές επιχειρήσεις και συνεταιρισμοί στην Ελλάδα έχουν αναπτυχθεί και αποτελούν παράδειγμα για προβολή και μίμηση, αυτό οφείλεται κατά κύριο λόγο στον εθελοντισμό και την προσπάθεια κοινωνικών ομάδων που ξεκίνησαν χωρίς ουσιαστική βοήθεια από το κράτος και τις διαχειριστικές αρχές.

Κι αυτό βέβαια δεν είναι τυχαίο καθώς τα προγράμματα ποτέ δεν σχεδιάστηκαν μέσα από ουσιαστική διαβούλευση, με τους πραγματικούς φορείς των κοινωνικών επιχειρήσεων αλλά για λογαριασμό κρατικών και ιδιωτικών επιχειρήσεων με την αμφίεση κοινωνικού σκοπού.

Έτσι αυτό που προκύπτει στο πλαίσιο των προσκλήσεων υποψηφιότητας δικαιούχων είναι ότι κάλλιστα ένας δημόσιος οργανισμός ή μία ιδιωτική επιχείρηση μπορούν να αμφιστούν σε κοινωνικές επιχειρήσεις και να δημιουργήσουν μια «Αναπτυξιακή Σύμπραξη» για την απορρόφηση του προγράμματος αφήνοντας έξω τις αυθεντικές κοινωνικές επιχειρήσεις και συνεταιρισμούς με το πρόσχημα της προηγούμενης εμπειρίας σε ευρωπαϊκά προγράμματα. Ιδιωτικές εταιρίες που έχουν χρηματοδοτηθεί στο παρελθόν μπορούν να χρηματοδοτηθούν ξανά με αυτό το βασικό κριτήριο.

Έτσι κερδοσκοπικές επιχειρήσεις, μεγάλες συμβουλευτικές και συμπράξεις από ανάλογους φορείς νέμονται το μεγαλύτερο ποσοστό των πόρων ενώ το μικρότερο μέρος των πόρων πηγαίνει στους ωφελούμενους του εκάστοτε στόχου.

Όταν στην πρόσκληση για τους Περιφερειακούς μηχανισμούς Κοινωνικής οικονομίας διατυπώνεται ότι, οι δημόσιοι φορείς και επιχειρήσεις δεν μπορούν να έχουν ρόλο συντονιστή εταίρου σύμφωνα με το νόμο 4019/11 και παράλληλα εξαιρούνται οι ανώνυμες εταιρίες, προφανώς η ευρωπαϊκή επιτροπή δεν γνωρίζει ότι κρύβεται πίσω από τις Α.Ε δημόσιες επιχειρήσεις.

Γιατί πώς να φανταστεί κανείς εάν, δεν είναι ήδη υποψιασμένος πως το ίδιο εδάφιο της πρόσκλησης, που αποκλείονται οι δημόσιοι φορείς και επιχειρήσεις από επικεφαλής των αναπτυξιακών Συμπράξεων κοινωνικής οικονομίας, υπάρχει και το «παραθυράκι» της μεταμφίεσης μιας δημόσιας επιχείρησης σε ιδιωτική μέσω της νομικής μορφής των Α.Ε.

Πρόκειται για παντέντα που ασφαλώς δεν έχει προηγούμενο σε κανένα άλλο Ευρωπαϊκό κράτος και εδώ γραφειοκράτες και μανδάρινοι μπορεί να επαίρονται ακόμη μια φορά ότι ξεγελούν τους Ευρωπαίους, αλλά δεν μπορούν να ξεγελούν για πάντα την κοινωνία.

Μας λένε για παράδειγμα ότι, η συμβολή και η συμμετοχή δημόσιου και ιδιωτικού τομέα στις Συμπράξεις είναι απαραίτητος παράγοντας επιτυχίας εγχειρημάτων που στοχεύουν στην τοπική ανάπτυξη, τη βιώσιμη απασχόληση και για τη δημιουργία ενός ευνοϊκού οικοσυστήματος ανάπτυξης της κοινωνικής οικονομίας.

Δεν μας λένε όμως μέχρι ποίου βαθμού αυτό είναι επιτρεπτό, γιατί άλλο είναι η απλή συμμετοχή και άλλο το πλήρες «καπέλωμα» όπως επιχειρείται για ακόμη φορά με την ΕΕΤΤΑ και άλλες δημοτικές επιχειρήσεις είτε με την μορφή Αστικών Εταιρειών είτε με την μορφή ΑΕ. Πρόκειται ασφαλώς για υποκλοπή ρόλου με στόχο την υφαρπαγή των πόρων που προρίζονται για την κοινωνική οικονομία.

Είναι ένας τρόπος γι να επιβάλλουν την πατρωνία από τις δημόσιες (ΜΚΟ) και τις διαπλεκόμενες ιδιωτικές εταιρίες προς τις κοινωνικές επιχειρήσεις με το επιχείρημα –πρόσχημα της μεταφοράς τεχνογνωσίας.

Μας λένε συνήθως ότι, η κοινωνική οικονομία και η κοινωνική επιχειρηματικότητα στην Ελλάδα βρίσκονται ακόμα σε πρωταρχικά στάδια ανάπτυξης

. Οι σχετικές πρωτοβουλίες που εκδηλώνονται είναι διάσπαρτες, χωρίς τη συμμετοχή όλων των δυνητικά ενδιαφερόμενων φορέων, οι κοινωνικές επιχειρήσεις δεν έχουν τεχνογνωσία για αυτό είναι απαραίτητη η εμπλοκή και συνεργασία όλων των ενδιαφερομένων μερών, δημόσιων και ιδιωτικών φορέων, φορέων της τοπικής αυτοδιοίκησης, επαγγελματιών, ενώσεων εργαζομένων και εργοδοτών, επιμελητηρίων, φορέων της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με εξειδίκευση σε θέματα επιχειρηματικότητας κ.λπ.

Με αυτά τα προσχήματα βάζουν κριτήρια μεγέθους και ανταγωνιστικότητας στις προσκλήσεις και όχι ποιοι φορείς έχουν ουσιαστική σχέση με τη κοινωνική και συνεργατική επιχειρηματικότητα. Έτσι η ΕΕΤΑΑ και άλλες αναπτυξιακές ανώνυμες εταιρείες παρουσιάζονται ασυναγώνιστες στις συγκεκριμένες προσκλήσεις λόγω οικονομικού μεγέθους και άλλων φωτογραφικών διατάξεων υποκλέπτοντας τον ρόλο των συνεργατικών και συνεταιριστικών επιχειρήσεων. Από την άλλη πλευρά η τεχνογνωσία τους επί της κοινωνικής οικονομίας αποδεικνύεται εκ των πραγμάτων ανεπαρκής αφού τα τελευταία 20 χρόνια αυτοί που διαχειρίζονται τα προγράμματα έχουν μηδαμινά αποτελέσματα.

Η διαπιστωμένη παθογένεια και η φαιλότητα στη διαχείριση των πόρων δεν γεννάται από το αντικείμενο των δράσεων και σε ποιους τομείς διατίθενται πχ στους τομείς υγείας παιδείας σίτισης, στέγασης κτλ. Δεν είναι αυτό που προσδιορίζει τον χαρακτήρα αλλά το γεγονός ότι, οι φορείς που αναλαμβάνουν να διαχειριστούν τους πόρους είναι ξένοι και άσχετοι με τους σκοπούς της κοινωνικής οικονομίας. Παράλληλα μεγάλη σημασία έχει και ο τρόπος αξιολόγησης και επιλογής των επιχειρήσεων η συμπράξεων που καθίστανται δικαιούχοι.

Αρκεί κάποιος να μελετήσει προσεκτικά τις προσκλήσεις του Υπ. Εργασίας και το θεσμικό πλαίσιο για να διαπιστώσει τις αντιφάσεις, τις μεταμφιέσεις των κερδοσκόπων σε φιλόανθρωπους, τις φωτογραφικές διατάξεις ημετέρων, και τη δημιουργία εργολάβων απορρόφησης κοινοτικών πόρων.

5

**Ο
ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ της νομιμοποιημένης διαφθοράς**

οι κάθε λογής διευθυντικές ελίτ και μεσάζοντες στη διαχείριση των προγραμμάτων

ο
μέσα από ένα
γραφειοκρατικός λαβύρινθο της νομιμοποιημένης διαφθοράς όχι μόνον επιτρέπουν σε διεφθαρμένους να απομυζούν τεράστιους πόρους, αλλά έχουν διαφθείρει και κάθε διαδικασία πρόσκλησης - ανάθεσης και αξιολόγησης των έργων.

Το ένα μεγάλο κόλπο είναι η «πατέντα » της κατάρτισης της πάντοτε ανθούσης βιομηχανίας σεμιναρίων και της δήθεν δια βίου μάθησης και της συνεχώς μειούμενης παραγωγικής εργασίας με τελικό αποτέλεσμα τη διόγκωση της ανεργίας.

Το δεύτερο μεγάλο κόλπο είναι η «μονοκαλλιέργεια» πιστοποιημένων διαμεσολαβητών – συντεχνιών με αποκλειστικά προνόμια κρυφίως κλειστών επαγγελματιών στην απορρόφηση πόρων από το Ευρωπαϊκό κοινωνικό ταμείο.

Το τρίτο είναι από τη μια μεριά ο περιορισμός των δικαιούχων και από την άλλη η αύξηση των πακέτων ανά δικαιούχο ώστε να δημιουργούνται έμμεσα κριτήρια αποκλεισμού για τους μικρότερους φορείς, βάσει πάντοτε του κριτηρίου του μεγέθους κύκλου εργασιών έτσι ώστε να πηγαίνουν τα κονδύλια αναγκαστικά στους λίγους εκ των προτέρων «εκλεκτούς».

Όπου και αν ρίξει κανείς μια ερευνητική ματιά στη διαχείριση των κοινοτικών πόρων θα διαπιστώσει αποκλείσεις από τους αντικειμενικούς στόχους

Αντί τα προγράμματα για την καταπολέμησης της ανεργίας

να ωφελούν τους ανέργους και τους φτωχούς ρυθμίζονται έτσι που ωφελούν κυρίως τους μεσάζοντες και κερδοσκόπους η όταν πρόκειται για κοινωφελή εργασία το πελατειακό πολιτικό σύστημα.

Αντί τα προγράμματα ψηφιακής σύγκλισης

να συμβάλλουν ουσιαστικά στον εκσυγχρονισμό του δημοσίου, της τοπικής Αυτοδιοίκησης και των επιχειρήσεων το μεγαλύτερο κομμάτι των πόρων καταλήγει στους επιτήδιους που κερδοσκοπούν και χρεώνουν ένα

site

που κόστισε πχ 50.000 Ε δύο και τρία εκατομμύρια.

Αντί τα προγράμματα που προορίζονται για την ανάπτυξη της κοινωνικής οικονομίας

και θέσεων εργασίας μέσα από την ενίσχυση των κοινωνικών επιχειρήσεων βαφτίζεται κοινωνική οικονομία οι αρπακτές της δήθεν κατάρτισης και δια βίου μάθησης ,της δήθεν συμβουλευτικής στο μεγαλύτερο μέρος αυτών των προγραμμάτων.

Με αυτό τον τρόπο ο χώρος των προγραμμάτων στην Ελλάδα

ακόμα και αν αφορά την αντιμετώπιση της ανεργίας και φτώχειας, γίνεται ένας χώρος πλουτισμού για τους λίγους προνομιούχους με το πρόσχημα της κοινωνικής ευαισθησίας και κοινωνικής οικονομίας.

Αυτό σημαίνει ότι το πρόβλημα είναι ο εσωτερικός εχθρός που λέγεται διαφθορά.

Πρόκειται για τον θρίαμβο της απληστίας και των παρασιτικών ελίτ γύρω από το κράτος που είναι το ανώτατο στάδιο της αδιαφάνειας και της διαφθοράς βαθαίνοντας έτσι την παρακμιακή λειτουργία της χώρας.

Έτσι κατεύθυναν πρόσφατα τις επιδοτήσεις των ανέργων προς τις μεγάλες κατασκευαστικές εταιρίες με το όνειδος της προσχηματικής κατάρτισης , έτσι θέλουν να κατευθύνουν τώρα τα κονδύλια της Κοινωνικής Οικονομίας στις εργοδοτικές οργανώσεις βιομηχάνων και στις αμαρτωλές ανώνυμες Αναπτυξιακές εταιρίες των ΟΤΑ βαφτίζοντας το κρέας ψάρι.

Οργανωμένα λόμπυ από φορείς εξουσίας μεταμφιέζονται σε ειδικούς επί της κοινωνικής οικονομίας εξοστρακίζοντας στην πράξη τους πραγματικούς δικαιούχους που είναι οι κοινωνικές επιχειρήσεις. Έτσι δημιουργείται ο τραγέλαφος.

Εκατοντάδες εκατομμύρια διασπαθίζονται χωρίς να έχει δοθεί ακόμη ένα ευρώ στους πραγματικούς δικαιούχους. Έρχονται οι ειδικοί επί του Μητρώου Κοινωνικής Οικονομίας να δηλώσουν, υποκριτικά και δημοσίως , ότι οι κοινωνικές επιχειρήσεις δεν πρέπει να αναμένουν πόρους ενισχύσεων

αλλά να ξεκινήσουν από μόνοι τους , τη στιγμή που με το πρόσχημα της ενίσχυσή τους έχουν κάνει πάρτυ όλοι οι διαμεσολαβητές τους κατάρτισης και συμβουλευτικής.

Εντός των διαχειριστικών αρχών αναγκάζονται βεβαίως να παραδεχθούν ότι απέτυχαν τα προγράμματα

EQUAL

, ΤΟΠΣΑ και ΤΟΠΕΚΟ, στο αντικειμενικό τους στόχο να δημιουργήσουν νέες θέσεις εργασίας αλλά συνεχίζουν να υποστηρίζουν ότι, δεν μπορούμε να δώσουμε τα λεφτά σε όσους δεν έχουν εμπειρία και «δεν ξέρουν» , αλλά σε αυτούς που «ξέρουν» να διαχειρίζονται την γραφειοκρατική περιπλοκότητα την οποία οι ίδιοι έχουν ασφαλώς έχουν δημιουργήσει για την εκτροπή των πόρων προς αλλότριους σκοπούς.

Εδώ βεβαίως έχουμε την αιώνια πανουργία των γραφειοκρατικών ελίτ. Μια γλώσσα – ακαταλαβίστικη των γραφείων που κανείς άνθρωπος του μόχθου και της παραγωγής δεν καταλαβαίνει και πολύ περισσότερο οι φτωχοί, οι άνεργοι και οι ευάλωτες ομάδες, ώστε οι επιτήδειοι να διευκολύνονται με προσχηματικά με τις «νόμιμες» διαδικασίες.

Έτσι εμφανίζονται κάποιες εταιρίες να απορροφούν δεκάδες και εκατοντάδες εκατομμύρια, ενώ πολλές άλλες με τα ίδια προσόντα και πολλαπλές προσπάθειες δεν έχουν πάρει ούτε ένα ευρώ.

Έτσι προέκυψε το σκάνδαλο – μαμούθ στην «κοινωνία της πληροφορίας» που μολονότι εμπλέκονται εκατοντάδες εταιρίες και διαχειριστικά στελέχη, ελάχιστα στοιχεία βγαίνουν

στη δημοσιότητα μέσω από μια συνομωσία σιωπής.

Όλο αυτό το φαινόμενο της παρακμιακής λειτουργίας και διαφθοράς φαίνεται ότι έχει διεισδύσει παντού καθώς η συντεχνία των ειδικών επι των προγραμμάτων έχει δημιουργήσει σχολή (όπως λέμε σχολή Σικάγου) ότι τα πάντα πρέπει να καθορίζονται από τους ειδικούς και τα ανεξέλεγκτα κυκλώματα της αγοράς.

Με αυτό τον τρόπο τα προγράμματα από μέσον **κοινωνικής σύγκλισης καταλήγουν να διευρύνουν την ανισότητα να συμβάλλουν στη φτωχοποίηση**

και όχι στην άρση του οικονομικού και κοινωνικού αποκλεισμού που είναι ο αντικειμενικός σκοπός τους.

Η διαφορά λοιπόν βρίσκεται στην νομιμοποιημένη διαφθορά που πρέπει να αλλάξει και ξεριζωθεί από τις γενεσιουργές της αιτίες που την προκαλούν.

Η κοινωνία πολιτών βεβαίως έχει τις δικές της ευθύνες για αυτή την παρωδία που παίζεται εις βάρος των κοινωνικών επιχειρήσεων και κοινωνικών συνεταιρισμών αλλά δεν μπορεί να παραμείνει άλλο θεατής σε αυτή τη συνεχιζόμενη παρακμιακή λειτουργία στη κατασπατάληση των κοινοτικών πόρων

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΙ ΕΚΤΟΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ.

Υπάρχει ένα πρόσφατο παράδειγμα που δείχνει ότι η κρατική γραφειοκρατία δεν αλλάζει εύκολα νοοτροπία. Στις 15 Δεκεμβρίου έληξε η πρόσκληση για την υποβολή προτάσεων για τη δημιουργία περιφερειακών μηχανισμών Κοινωνικής Οικονομίας και κατατέθηκαν 24 προτάσεις για τις 13 περιφέρειες της χώρας στο Υπουργείο Εργασίας, στην ειδική μονάδα ΕΥΚΕΚΟ.

Βασική αρχή του προγράμματος που αναφερόταν και στην πρόσκληση ήταν η οργάνωση από τα κάτω των αναπτυξιακών συμπράξεων ώστε να εκπροσωπηθούν σε αυτές οι φορείς που προάγουν την ανάπτυξη του τρίτου πυλώνα της οικονομίας.

Στην πραγματικότητα όμως συνέβη το αντίθετο. Στις κατατεθειμένες προτάσεις κυριαρχούν οι αναπτυξιακές εταιρείες των Δήμων, των Περιφερειών και του δημοσίου και οι κοινωνικές επιχειρήσεις και οι κοινωνικοί συνεταιρισμοί που θα έπρεπε να είναι πρωταγωνιστές, έχουν ασήμαντη συμμετοχή τόσο στην υλοποίηση όσο και στον προϋπολογισμό.

Ενδεχομένως υπάρχουν 2-3 εξαιρέσεις πρωτοβουλιών από τα κάτω που δεν αλλάζουν όμως τη συνολική εικόνα που επικράτησε. Έτσι η τύχη αυτού του προγράμματος δεν αναμένεται να είναι και πολύ διαφορετική από όσα προηγήθηκαν με το πρόγραμμα equal και τα προγράμματα ΤΟΠΕΚΟ και ΤοπΣΑ.

Έτσι, ο χώρος των προγραμμάτων στην Ελλάδα

ακόμα και αν αφορά την αντιμετώπιση της ανεργίας και φτώχειας, γίνεται ένας χώρος πλουτισμού για τους λίγους προνομιούχους με το πρόσχημα της κοινωνικής ευαισθησίας και κοινωνικής οικονομίας.

Πρόκειται για εταιρίες που αντικειμενικά θα έπρεπε να έχουν κλείσει σύμφωνα με το κεντρικό κυβερνητικό σχεδιασμό και τις οδηγίες της ΕΕ, αλλά συντηρούνται και παρατείνουν την λειτουργία τους με βάση το πελατειακό πολιτικό σύστημα. Επειδή πρόκειται για μια προκλητική πολιτική συμπεριφορά που γίνεται κατά παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, μια οργανωμένη καταγγελία από τις ΟΚΠ μπορεί να εγείρει και νομικές συνέπειες για αυτούς που σχεδίασαν και υλοποίησαν το πρόγραμμα κατ' αυτόν τον τρόπο.

Με αυτό τον τρόπο τα προγράμματα από μέσον

κοινωνικής σύγκλισης καταλήγουν να διευρύνουν την ανισότητα να συμβάλλουν στη φτωχοποίηση

και όχι στην άρση του οικονομικού και κοινωνικού αποκλεισμού που είναι ο αντικειμενικός σκοπός τους.

Η διαφορά λοιπόν βρίσκεται στην νομιμοποιημένη διαφθορά που πρέπει να αλλάξει και ξεριζωθεί από τις γενεσιουργές της αιτίες που την προκαλούν.

Το ζητούμενο θα πρέπει να είναι διάχυση των πόρων στους πολλούς

και αυτό δεν μπορεί να γίνει με φορείς που εκπροσωπούν μεγάλα οικονομικά συμφέροντα (πχ συνδέσμους και εταιρίες βιομηχάνων) η γραφειοκρατικούς οργανισμούς του κράτους αλλά από το πλήθος των εθελοντικών μη κερδοσκοπικών οργανώσεων που μπορούν να συνεισφέρουν στο παραγόμενο εισόδημα προσθέτοντας στους διαθέσιμους χρηματικούς πόρους την κοινωνική φροντίδα και ευθύνη με εθελοντική εργασία.

Οι πλούσιοι και οι μεγάλες ιδιωτικές εταιρείες

εάν θέλουν να προσφέρουν φιλανθρωπικό και ανθρωπιστικό έργο ας το κάνουν με δικούς τους πόρους και μέσω της κοινωνικής εταιρικής ευθύνης και όχι μέσω των οικονομικών λομπυ που διαθέτουν να απορροφούν καταχρηστικά τους κοινοτικούς δημόσιους πόρους.

Η Κοινωνική οικονομία έχει ανάγκη από την προσφερόμενη εθελοντική εργασία και κοινωνική ευθύνη που συνιστούν το κοινωνικό κεφάλαιο και όχι από τις κερδοσκοπικές εταιρείες που λειτουργούν αρπακτικά για τους κοινοτικούς πόρους.

Το νέο λοιπόν θεσμικό πλαίσιο και τα προγράμματα που θα προκηρυχθούν θα πρέπει να έχουν ως κατεύθυνση τα πολλά μικρά έργα για τους πολλούς και όχι τον γιγαντισμό για

τους λίγους.